

El ne-a dat profeți

LECTȚIA A
ȘAPTEA

SCOPUL PREVESTIRILOR

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel®. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Suveranitatea divină	1
A. Imuabilitatea lui Dumnezeu	2
1. Caracterul lui Dumnezeu	2
2. Promisiunile legământului	2
3. Sfatul veșnic	2
B. Providența lui Dumnezeu	3
III. Prevestiri și contingente.....	4
A. Tipare generale	5
1. Observație	5
2. Explicație	5
3. Precizări	6
B. Exemple specifice	6
1. Prevestirea lui Șemaia	7
2. Prevestirea lui Iona	8
IV. Certitudinea prevestirilor	9
A. Prevestiri condiționate	9
B. Prevestiri necondiționate	10
C. Prevestiri confirmate	10
1. Cuvinte	11
2. Semne	11
D. Prevestiri jurăminte	12
V. Scopul prevestirilor	13
A. Perspective populare	14
B. Perspective corecte	15
1. Reacția „Cine știe?”	15
2. Reacția dublă	16
VI. Concluzie	17

El ne-a dat profeți

Lecția a șaptea

Scopul prevestirilor

INTRODUCERE

Oricine citește profeția Vechiul Testament realizează că profeții au rostit multe prevestiri și dacă ai întreba oamenii de ce sunt atât de multe prevestiri în cărțile profetice, vor răspunde simplu: pentru a ne vorbi despre viitor. În această lecție, vom învăța că profeții nu și-au rostit prevestirile în principal pentru a ne informa cu privire la viitor ci, mai degrabă, au prevestit pentru a încuraja poporul lui Dumnezeu să-și modeleze viitorul.

Am intitulat această lecție „Scopul prevestirilor” deoarece vom explora motivul pentru care profeții au vorbit despre viitor. Pentru a descoperi scopul prevestirilor, vom analiza patru teme diferite: prima - cum au înțeles profeții suveranitatea divină asupra istoriei? A doua - ce au crezut profeții cu privire la prevestirile lor și contingentele umane? A treia - cum au înțeles profeții certitudinea prevestirilor lor? A patra - care era obiectivul prevestirilor în profeția vechi-testamentară. Să analizăm, mai întâi, felul în care suveranitatea lui Dumnezeu în istorie a modelat înțelegerea profeților asupra prevestirilor lor.

SUVERANITATEA DIVINĂ

Ați observat vreodată că cei credincioși, asemenea tuturor oamenilor, tind să meargă la extreme? Fie mâncăm prea mult, fie mâncăm prea puțin, fie facem prea multe exerciții fizice, fie prea puține. Ei bine, ceva asemănător se întâmplă și în teologie. Adesea, când ne gândim la concepte teologice tindem să mergem la extreme, iar lucrul acesta este adevărat, mai ales în privința suveranității lui Dumnezeu. Unii creștini pun accentul pe suveranitatea lui Dumnezeu asupra istoriei, până-ntr-acolo încât exclud realitatea responsabilității omului și avem alții care pun un accent așa de mare pe importanța alegerii umane și a responsabilității omului încât ajung să nege suveranitatea lui Dumnezeu. Există atât de multă confuzie în biserică în legătură cu concepte de acest gen, încât trebuie să zăbovim puțin și să vedem perspectiva Bibliei asupra suveranității lui Dumnezeu și a responsabilității omului. Doctrina biblică a suveranității lui Dumnezeu ne oferă cadrul esențial pentru înțelegerea modului în care profeții au prevestit viitorul.

Sunt multe modalități de abordare a subiectului suveranității lui Dumnezeu, dar aici vom analiza două teme teologice tradiționale: mai întâi, imuabilitatea lui Dumnezeu și apoi, providența Lui. Mai întâi, să vedem ce spune Biblia despre imuabilitatea divină.

IMUABILITATEA LUI DUMNEZEU

Pe scurt, doctrina imuabilității învață că Dumnezeu nu se schimbă. Trebuie să fim atenți atunci când spunem aceasta, deoarece Dumnezeu nu este imuabil sau neschimbător în orice situație imaginabilă. De-a lungul secolelor, teologia sistematică a identificat cu băgare de seamă aspectele în care Dumnezeu este neschimbător. De fapt, există doar trei lucruri majore în care putem afirma că Dumnezeu este imuabil.

Caracterul lui Dumnezeu

În primul rând, caracterul lui Dumnezeu nu se schimbă. Dumnezeu este întotdeauna iubitor, drept, omniscient, omnipotent și omniprezent. Atributele lui Dumnezeu nu variază niciodată în timp. Despre aceasta scrie epistola către Evrei în capitolul 13:8:

Isus Hristos este același ieri și azi și în veci! (Evrei 13:8)

Dumnezeu nu poate să devină altceva decât este. Putem conta pe caracterul Lui neschimbător deoarece atributele lui sunt imuabile.

Promisiunile legământului

Există și un alt aspect în care Dumnezeu este imuabil, dincolo de caracterul sau atributele Lui. Imuabilitatea aceasta are de-a face cu promisiunile legământului. Când Dumnezeu face un jurământ de legământ, acesta rămâne veșnic valabil și nu va fi încălcat niciodată. Încă odată, autorul epistolei către Evrei sumarizează învățătura Scripturilor cu privire la acest subiect. În Evrei 6:16-17, citim:

Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o chezașie care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; (Evrei 6:16-17)

Din acest pasaj reiese clar că atunci când Dumnezeu face un jurământ de legământ, putem fi siguri că El nu se abate de la ce spune.

Sfatul veșnic

Al treilea lucru în care Scriptura învață că Dumnezeu este imuabil are de-a face cu sfatul Său veșnic sau cu planul Lui pentru univers. Deși unele grupări creștine nu înțeleg această învățătură a Scripturii, tot ceea ce afirmăm în această lecție este întemeiat pe credința că Dumnezeu are un plan neschimbător și că planul Lui guvernează întreaga istorie. Este important să rezumăm această doctrină într-un mod tradițional apelând la

Mărturisirea de credință de la Westminster. În Mărturisirea de credință de la Westminster, în capitolul 3, paragraful 11 citim astfel despre planul veșnic al Lui Dumnezeu:

Dumnezeu a rânduit din veșnicie, prin sfatul voii Sale desăvârșite în înțelepciune și sfințenie, fără constrângere și fără schimbare, tot ce se întâmplă în lume.

Această afirmație confesională explică suveranitatea lui Dumnezeu într-un mod foarte clar. Pe scurt, Dumnezeu are un plan pentru Univers. Este atotcuprinzător, și nu poate da greș. Apostolul Pavel vorbește despre planul Lui Dumnezeu în epistolele lui. De exemplu, în Efeseni 1:11, el scrie următoarele cuvinte:

[Dumnezeu] face toate după sfatul voii Sale (Efeseni 1:11)

Potrivit apostolului, Dumnezeu are un plan care include totul și face toate lucrurile după planul Său.

Profetul Isaia vorbește despre acest plan atotcuprinzător al lui Dumnezeu. În Isaia 46:9-11, citim următoarele cuvinte ale profetului:

Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea...da, Eu am spus și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi împlini. (Isaia 46:9-11)

Este foarte important să înțelegem că profeții au crezut în doctrina biblică a imuabilității lui Dumnezeu. El este neschimbat în caracterul, promisiunile legământului și planul Lui etern pentru Univers. Indiferent de evenimentele din istoria lui Israel, profeții știau că Dumnezeu întotdeauna rămâne credincios caracterului Lui. Au înțeles că-Și va respecta întotdeauna promisiunile ferme ale legământului și, de asemenea, au știut că sfatul și controlul Lui asupra tuturor lucrurilor nu va eșua niciodată. Citind profeții vom vedea că, adesea, au avut loc lucruri cumplite, dar această încredere în imuabilitatea lui Dumnezeu i-a susținut întotdeauna.

După ce am văzut că imuabilitatea lui Dumnezeu a creat cadrul pentru toate prevestirile profetice, trebuie să ne amintim și partea cealaltă a monedei: doctrina imuabilității lui Dumnezeu trebuie să fie echilibrată de doctrina providenței lui Dumnezeu.

PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU

Providența lui Dumnezeu poate fi definită ca implicarea Lui activă în istorie pentru împlinirea planului Său veșnic pentru Univers. Potrivit Scripturilor, Dumnezeu nu se distanțează de creația Lui, rezumându-se doar la a privi desfășurarea planului Său imuabil. În schimb, Își are propriul rol în planul Său veșnic. De aceea, Biblia vorbește adesea despre Dumnezeu ca fiind Dumnezeul cel viu. Aceasta pentru că El este un actor

pe scena istoriei și interacționează în mod constant cu creația în providența Lui. Din nou, Mărturisirea de Credință de la Westminster ne poate ajuta să înțelegem foarte clar acest subiect. În capitolul 5, paragraful 2, citim despre providența lui Dumnezeu următoarele:

Deși toate lucrurile se petrec în mod imuabil și infailibil, după preștiința și hotărârea lui Dumnezeu, care este cauza primordială, prin aceeași providență El le rânduieste să aibă loc în conformitate cu natura cauzelor secundare, fie în mod necesar, liber sau întâmplător.

De aici, vedem mai întâi că, din perspectivă eternă, planul lui Dumnezeu se va împlini fără greșală, fără schimbare și fără îndoială. De asemenea, din perspectivă istorică și providențială, vedem că Dumnezeu Își duce planul la îndeplinire prin interacțiune cu creația mâinii Lui, în diverse moduri. El interacționează prin cauze secundare sau create, în cel puțin trei moduri. Dumnezeu Își duce planul la îndeplinire rânduiind evenimentele care au loc fie din necesitate, fie în mod liber, fie întâmplător. Aceste deosebiri sunt importante, așa că le vom studia pe fiecare în parte.

Uneori, providența lui Dumnezeu face ca lucruri să se întâmple în mod necesar. Evenimentele pe care le avem în vedere aici sunt lucruri care au loc în conformitate cu legile naturii, legi precum legea gravitației. Legile naturii oferă modele predictibile și necesare ale providenței și, cu toate acestea, Mărturisirea de Credință afirmă că unele evenimente au loc în mod liber. Cu alte cuvinte, par a fi aleatoare din prisma omului. Aruncatul zarurilor, prognoza meteo și alte lucruri asemenea lor sunt, în ultimă instanță, sub controlul lui Dumnezeu dar par, din prisma umană, aleatoare sau fără nici un fel de reținere. În fine, Mărturisirea de Credință spune că unele lucruri în istorie au loc întâmplător. Desigur, Dumnezeu este totdeauna în controlul tuturor acestor evenimente, dar în aceste situații, controlează orientarea istorică interacționând cu contingentele alegerii umane.

Profeții nu au crezut doar că planul veșnic al lui Dumnezeu are să se îndeplinească în mod absolut fără greș și că planul lui Dumnezeu implica alegerea și reacția omului. Acest fapt a jucat un rol așa de central în lucrarea profetică, încât va trebui să-l studiem cu mare atenție. Având cadrul imuabilității divine și providenței lui Dumnezeu în minte, să abordăm acum al doilea subiect: prevestiri și contingente.

PREVESTIRI ȘI CONTINGENȚE

Până acum, am văzut că uneori Dumnezeu își duce la îndeplinire planul veșnic prin contingentele alegerilor umane. În continuare, vom vedea că aceste tipuri de contingente umane au avut un efect semnificativ asupra prevestirilor profeților Vechiului Testament. Uneori, alegerea umană care intervine între prevestirea profetică și împlinirea acelei prevestiri poate influența într-un mod semnificativ derularea istoriei. Pentru a analiza relația dintre prevestiri și contingente, trebuie să studiem două subiecte. Mai întâi, tiparele generale pe care Biblia ne învață să le așteptăm și, apoi, câteva exemple specifice ale acestei dinamici.

TIPARE GENERALE

Să analizăm, mai întâi, tiparul de bază sau general implicat în prevestirile și contingentele istorice. Probabil cel mai bun pasaj din profeți care ne ajută să vedem acest tipar general este Ieremia 18:1-10. Acest pasaj este atât de important, încât ar trebui să-l privim cu atenție. Vom examina trei aspecte ale acestui pasaj. Mai întâi, observația lui Ieremia din 18:1-4, apoi, explicația lui Dumnezeu din versetele 5 și 6 și, în fine, precizările lui Dumnezeu din versetele 7-10.

Observație

Iată, mai întâi, observația lui Ieremia din versetele 1-4:

Cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului și care sună astfel: „Scoală-te și coboară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele.” Când m-am coborât în casa olarului, iată că el lucra pe roată. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit - cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci, el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă. (Ieremia 18:1-4)

Dumnezeu îi spune lui Ieremia să se ducă în casa olarului. Ieremia intră în casa olarului, unde îl vede modelând lutul într-un anumit fel pentru ca apoi să schimbe designul când vede că lutul s-a stricat. Olarul a modelat bucata de lut, dându-i forma care i s-a părut cea mai potrivită. Ce vede Ieremia la casa olarului are o valoare simbolică importantă pe care Dumnezeu vrea să o arate profetului. În versetele 5 și 6, Domnul îi spune lui Ieremia semnificația acestei experiențe:

Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: "Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel? - zice Domnul. Iată, cum este lutul în mâna olarului așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel! (Ieremia 18:5-6)

Explicație

Acest pasaj se citește ca multe altele în Biblie; olarul îl reprezintă pe Domnul, iar lutul reprezintă poporul Israel. Din acest pasaj reiese clar că, Dumnezeu Și-a rezervat dreptul de a lucra cu poporul Său cum I se pare că e cel mai bine, asemenea unui olar cu lutul. Desigur, așa cum am văzut, Dumnezeu nu-Și va încălca niciodată caracterul Lui imuabil, nici legămintele sau planul Său veșnic. Cu toate acestea, Dumnezeu este liber să varieze modalitățile de lucru cu poporul Lui.

Precizări

Ținând cont de observația din casa olarului și de explicația dată de Dumnezeu, să vedem acum precizările aduse de Dumnezeu acestui eveniment. Pe scurt, Dumnezeu aplică această analogie a olarului și lutului la prevestirile profetice. În primul rând, Dumnezeu menționează prevestirile de judecată în versetele 7 și 8:

Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici; dar dacă neamul acesta despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac. (Ieremia 18:7-8)

Observați felul în care descrie Dumnezeu situația. El spune că, în orice moment, cu privire la orice națiune, ar putea anunța venirea judecății. Totuși, dacă intervine contingenta istorică a pocăinței, atunci poate Dumnezeu se înduplecă. Împlinirea poate să nu aibă loc așa cum a fost prevestită. Într-un cuvânt, contingenta istorică a alegerii umane poate avea o mare influență în felul cum împlinește Dumnezeu o profeție de judecată.

Pentru a arăta aplicabilitatea acestui principiu la alte tipuri de prevestiri, Dumnezeu vorbește despre prevestirile binecuvântărilor în versetele 9-10:

Tot așa însă deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac. (Ieremia 18: 9-10)

Observați situația paralelă. Dumnezeu spune că, în orice moment și cu privire la orice națiune, El poate anunța binecuvântarea siguranței și a prosperității dar, dacă intervine contingenta istorică a răzvrătirii și neascultării, este posibil ca Dumnezeu să renunțe să mai facă binele pe care L-a intenționat.

Ieremia capitolul 18 ne învață un principiu pe care trebuie să fim gata să-l aplicăm oricărei profeții biblice. Dumnezeu îi spune lui Ieremia că e liber să reacționează potrivit răspunsului dat de om la amenințările cu judecata și la binecuvântările oferite. Analizând profeția biblică, vom descoperi că, adesea, Dumnezeu a privit la felul în care au reacționat oamenii la cuvântul profetic și, abia apoi, a decis cum să lucreze în viitorul lor.

EXEMPLE SPECIFICE

După ce am analizat principiul general al prevestirilor și contingențelor, este bine să studiem câteva exemple ale acestui principiu în acțiune. În Biblie, există nenumărate exemple de situații în care contingențele alegerilor umane au avut o mare influență în împlinirea profețiilor. Vom analiza doar două exemple din multele situații în care întâlnim o astfel de dinamică.

Prevestirea lui Șemaia

Mai întâi, o prevestire a profetului Șemaia și, apoi, o prevestire a lui Iona. Să privim mai întâi la prevestirea lui Șemaia. În 2 Cronici 12:5, citim înștiințarea de judecată a lui Șemaia:

Atunci prorocul Șemaia s-a dus la Roboam și la căpeteniile lui Iuda, care se adunaseră în Ierusalim, la apropierea lui Șișac, și le-a zis: „Așa vorbește Domnul: „Voi M-ați părăsit; vă părăsesc și Eu și vă dau în mâinile lui Șișac.” (2 Cronici 12:5)

Observați că Șemaia nu oferă nicio condiționare explicită a profeției lui. Pentru cei nefamiliarizați cu slujirea profeților, sună ca și cum Șemaia a revelat un decret veșnic și neschimbător al lui Dumnezeu. Dar, Roboam și căpeteniile lui Iuda știau că nu e așa. Au sperat că cuvintele erau doar un avertisment din partea lui Dumnezeu, pentru ce aveau să se întâmple, dacă nu se pocăiau. Ca urmare, în 12:6 citim următoarele cuvinte:

Căpeteniile lui Israel și împăratul s-au smerit și au zis: „Domnul este drept!” (2 Cronici 12:6)

Când Roboam și căpeteniile lui Iuda au auzit profeția de judecată, au știut ce au de făcut. Trebuiau să vină înaintea Domnului cu pocăință și credință, căutând îndurarea Lui.

Continuând citirea acestui pasaj aflăm că, contingența istorică a rugăciunii smerite are un efect dramatic asupra împlinirii prevestirii făcute de Șemaia. De fapt, Șemaia însuși recunoaște acest efect. Iată ce spune după pocăința căpeteniilor lui Iuda. În versetele 7 și 8, citim următoarele cuvinte:

Și, când a văzut Domnul că s-au smerit, cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Șemaia: „S-au smerit, nu-i voi nimici, nu voi zăbovi să le vin în ajutor, și mânia Mea nu va veni asupra Ierusalimului prin Șișac; dar îi vor fi supuși și vor ști ce înseamnă să-Mi slujească Mie sau să slujească împărățiilor altor țări. (2 Cronici 12:7-8)

Acest pasaj arată clar că lucrarea lui Șemaia este foarte asemănătoare cu cea a predicatorilor de azi. El avertizează cu privire la judecata viitoare, nu pentru a condamna poporul la pierzare veșnică, ci pentru ca la auzul avertismentului său, poporul să se pocăiască și să primească har de la Dumnezeu. Deci, vedem că reacția umană, concretizată prin rugăciune, a jucat un rol semnificativ în felul în care s-a împlinit profeția lui Șemaia. În acest caz, profeția lui nu s-a schimbat radical, ci s-a atenuat, s-a îmblânzit. Atacul împotriva Ierusalimului nu a fost așa de feroce cum ar fi putut fi.

Prevestirea lui Iona

Al doilea exemplu al felului în care reacțiile omului influențează profeția apare în cartea Iona. Istoria lui Iona ne este familiară. Știm că Dumnezeu l-a trimis pe Iona la Ninive pentru a anunța venirea judecării. În Iona 3:4, citim următoarele cuvinte:

Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită! (Iona 3:4)

Ce poate fi mai simplu decât această profeție? Iona anunță faptul că cetatea Ninive mai are 40 de zile până va fi distrusă. Aici nu există „dacă”, „și” sau „dar”. Dar ce s-a întâmplat? Aflăm din restul capitolului. Împăratul din Ninive și poporul (inclusiv animalele) s-au îmbrăcat în sac și cenușă, pocăindu-se de păcatele lor. Împăratul a făcut în 3:7-9 următorul anunț:

Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile! Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim! ”(Iona 3:7-9)

Cu alte cuvinte, pocăința, intervenția contingentelor istorice, a avut loc înainte ca profeția să se fi împlinit. Poporul s-a smerit venind cu pocăința înaintea Domnului. Care a fost rezultatul acestei contingentelor istorice? În 3:10, citim următoarele cuvinte:

Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut. (Iona 3:10)

Împlinirea prorociei lui Iona a fost influențată dramatic de pocăința ninivenilor. El se plânge mai târziu Domnului în felul următor, în 4:2:

...știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău! (Iona 4:2)

Chiar când își rostea prevestirea, Iona știa că este posibil ca Dumnezeu să nu nimicească cetatea. De fapt, cetatea Ninive n-a fost distrusă decât 100 de ani mai târziu, de către babilonieni.

Din principiul general aflat în Ieremia 18 și din cele două exemple concrete, înțelegem că, adesea, contingentă deciziei umane a influențat modul în care au fost împlinite profețiile. Uneori, Dumnezeu a abrogat o judecată sau o binecuvântare; alteori a micșorat o binecuvântare și chiar a diminuat blestemul; iar alteori a intensificat judecata sau a mărit binecuvântarea, în funcție de felul în care oamenii au răspuns la cuvântul profetic.

După ce am văzut că intervenția contingentelor istorice pot influența împlinirea prevestirilor, să abordăm următorul subiect. Cât de siguri sau încrezători puteau fi

credincioșii Vechiului Testament atunci când auzeau o prevestire? Cât de siguri puteau fi că Dumnezeu va împlini prevestirile făcute de profeți?

CERTITUDINEA PREVESTIRILOR

Pentru a răspunde la întrebare, e util să privim la tipurile de prevestiri întâlnite în profeția Vechiului Testament. După cum am văzut în lecțiile anterioare, o axă de-a lungul căreia putem amplasa prevestirile vechi-testamentare este variația între binecuvântările și judecățile legământului. Prevestirile profetice pot fi clasificate ca vestind binecuvântările lui Dumnezeu prin natură și război și judecățile Lui prin natură și război. În lecțiile anterioare am văzut și o altă axă de organizare. Toate prevestirile profetice se încadrează undeva de-a lungul axei binecuvântări – judecăți, unele fiind mai mari altele mai mici. Vă amintiți că profeții au vestit multe tipuri de binecuvântări și judecăți mai mici, dar cea mai mare judecată era amenințarea cu exilul, iar cea mai mare binecuvântare întoarcerea din exil. Această abordare elementară a prevestirilor profetice ne ajută să observăm foarte ușor mesajul fundamental rostit de profeți auditoriului inițial.

Dar în acest punct, trebuie să adăugăm o a treia dimensiune la tiparul nostru de organizare al prevestirilor profetice. Profeții Vechiului Testament nu au vestit doar lucruri privitoare la binecuvântări și judecăți, mai mici sau mai mari, ci au arătat, într-un fel sau altul, și cât de mare e hotărârea lui Dumnezeu de a merge până la capăt cu aceste judecăți. La un capăt al spectrului, proorocii vesteau ascultătorilor că Dumnezeu era mai puțin hotărât să ducă la îndeplinire un anumit scenariu. De cealaltă parte a spectrului, indicau că Dumnezeu era foarte hotărât să ducă la împlinire anumite prevestiri. E important de reținut faptul că, atunci când profeții spuneau că hotărârea lui Dumnezeu de a duce la împlinire o profeție e foarte mare sau foarte mică, ei vorbeau în termeni umani. În termenii planului veșnic, neschimbat al lui Dumnezeu, El întotdeauna realizează tot ce dorește. Dar când Dumnezeu interacționa cu oamenii și-Și ducea la împlinire planul, în providența Lui, uneori revela că hotărârea Lui este foarte mare, iar alteori că este foarte mică.

PREVESTIRI CONDIȚIONATE

Dimensiunea prevestirilor vechi-testamentare poate fi abordată în multe feluri, dar noi vom menționa doar patru puncte de-a lungul spectrului hotărârii lui Dumnezeu. În primul rând, profeții au făcut o serie de prevestiri care revelează că Dumnezeu nu a îndreptat încă istoria într-o direcție sau alta. Au făcut lucrul acesta punând prevestirilor lor condiții explicite. Condiții explicite de forma „dacă... atunci” apar de multe ori în profețiile vechi-testamentare. De exemplu, în Isaia 1:19-20, citim următoarea prevestire condiționată:

“De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți.” căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 1:19-20).

În acest pasaj, profetului Isaia arată foarte limpede că poporul lui Dumnezeu are de ales. Dacă se vor supune Domnului, vor fi binecuvântați, dar dacă nu, vor avea parte de judecată. Adesea, profeții rosteau aceste condiții pentru a face poporul să înțeleagă că Dumnezeu încă nu hotărâse direcția în care va îndrepta istoria și că aceasta urma să fie determinată de deciziile luate de ei.

PREVESTIRI NECONDIȚIONATE

Un al doilea punct pe axa determinării divine este cel al prevestirilor necondiționate. Aceste pasaje sunt afirmații simple cu privire la viitor. Ele nu conțin condiții explicite. În asemenea cazuri, profeții vesteau că, la momentul respectiv, Dumnezeu era întrucâtva hotărât să conducă viitorul într-o anumită direcție. Dar din rezultatele acestor prevestiri, știm că un nivel mai ridicat al răspunsului omenesc putea întoarce evenimentele în direcții diferite. Am văzut deja un exemplu al unei astfel de prevestiri. În Iona 3:4, profetul spune aceste cuvinte:

Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită! (Iona 3:4)

În această profeție nu există nicio condiție explicită, iar prorocul Iona arată foarte limpede că Dumnezeu este hotărât să distrugă cetatea. Totuși, pocăința profundă și extinsă a întregii cetăți, îl determină pe Dumnezeu să amâne judecata împotriva acestui oraș.

Și binecuvântările legământului apar sub forma prevestirilor necondiționate. Ascultați ce-i spune Hagai lui Zorobabel, în Hagai 2:21-23:

Vorbește lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda, și spune: "Voi clătina cerurile și pământul; voi răsturna scaunul de domnie al împărățiilor, voi nimici puterea împărățiilor neamurilor... În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabel, fiul lui Șealtiel, robul Meu - zice Domnul - te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor." (Hagai 2:21-23)

Acest pasaj arată foarte limpede că Dumnezeu este gata să nimicească națiunile din jurul lui Israel și să-l facă pe Zorobabel împărat peste poporul Său.

Nu există nicio condiție explicită totuși știm că acest lucru nu s-a întâmplat. Zorobabel n-a devenit niciodată împărat al poporului lui Dumnezeu, iar națiunile din jur nu au fost nimicite. De ce a fost așa? Deoarece comunitatea post-exilică nu a ascultat de Domnul și acest factor al contingentei umane a avut un efect asupra modului de împlinire a profeției.

PREVESTIRI CONFIRMATE

Deși unele prevestiri îl prezintă pe Dumnezeu deschis pentru mai multe posibilități, totuși profeții Vechiului Testament au indicat că uneori Dumnezeu a avut un grad de hotărâre mai mare în a duce evenimentele într-o anumită direcție. Au comunicat

hotărârea mai mare a lui Dumnezeu arătând că El a confirmat anumite prevestiri. Există două modalități principale în care profeții Vechiul Testament și-au confirmat prevestirile: prima, Dumnezeu Și-a arată gradul înalt de hotărâre prin cuvinte și, apoi, Și-a arătat intențiile prin semne. Să ne uităm mai întâi la confirmările verbale date de Dumnezeu poporului Său.

Cuvinte

Unul dintre cel mai bune exemple de confirmare verbală apare în primul capitol din Amos. Iată ce spune profetul Amos în cartea sa la 1:3:

Pentru trei nelegiuiri ale Damascului, ba pentru patru, nu-Mi schimb hotărârea... (Amos 1: 3)

Expresia „nu-mi schimb hotărârea” reprezintă un refren al prevestirilor din acest capitol. De ce repetă Dumnezeu această expresie tot mereu? Vrea să comunice gradul ridicat de hotărâre de a duce la îndeplinire aceste judecăți. Dar oare a însemnat această afirmație faptul că judecata lui Dumnezeu nu putea fi abătută? Profetul arată foarte clar că pocăința sinceră și profundă încă poate abate mânia lui Dumnezeu. Iată ce spune Domnul în Amos 5:4 și 6:

Căci așa vorbește Domnul către casa lui Israel: "Căutați-Mă, și veți trăi! Căutați pe Domnul, și veți trăi! Temeți-vă, ca nu cumva să apuce ca un foc casa lui Iosif ... (Amos 5:4, 6)

Capitolele 1 și 2 din Amos arată că Dumnezeu este foarte hotărât să-și trimită mânia aprinsă împotriva lui Israel, dar acest pasaj demonstrează că pocăința sinceră și profundă poate avea un efect asupra mâniei lui Dumnezeu. Multe pasaje din profeția vechi-testamentară sunt de felul acesta. Profeții indică cât de fermă este decizia lui Dumnezeu, folosind cuvinte pentru a-l confirma hotărârea. Fac lucrul acesta pentru a-și motiva ascultătorii să-L caute pe Dumnezeu din toată inima și să se pocăiască sincer.

Semne

Pe lângă faptul că au folosit confirmarea verbală, pentru a arăta hotărârea fermă a lui Dumnezeu, profeții au făcut uz și de semne care să însoțească prevestirile lor. De-a lungul Vechiului Testament, vedem că profeții au săvârșit diverse semne și acțiuni simbolice, pentru a arăta limpede că Dumnezeu este foarte hotărât să facă anumite lucruri. Când profeția era însoțită de un semn, arăta că Dumnezeu e foarte hotărât să ducă la îndeplinire mesajul profetului.

Un exemplu foarte clar în sensul acesta apare în Isaia capitolul 7. Vă amintiți că Isaia l-a avertizat pe Ahaz că trebuie să se încreadă în Dumnezeu la năvălirea sirienilor și israeliților. Dar Ahaz a refuzat și Dumnezeu îi vorbește astfel în Isaia 7:11:

Cere un semn de la Domnul Dumnezeuul tău; cere-l, fie în locurile de jos, fie în locurile de sus. (Isaia 7:11)

Isaia îi oferă împăratului confirmarea că Dumnezeu îi va purta de grijă dar, în ipocrizia lui, Ahaz refuză. Astfel, Dumnezeu îi dă un semn, dar, în loc să fie un semn al mântuirii, este un semn al condamnării.

Deci, vedem că pe lângă faptul că au rostit prevestiri condiționate sau necondiționate, profeții și-au confirmat multe din profeții folosind cuvinte și semne pentru a arăta că Dumnezeu este destul de hotărât să îndrepte evenimentele într-o anumită direcție.

PREVESTIRI JURĂMINTE

Un al patrulea tip de prevestire arată în termeni foarte clari că Dumnezeu are să ducă la îndeplinire ceea ce a rostit prin profeți. Acesta tipuri de prevestiri iau forma jurămintelor divine.

Deseori cuvintele profeților pur și simplu anunță că Dumnezeu jură să facă ceva. De exemplu, în Amos 4:2, Dumnezeu jură că femeile bogate ale Samariei vor fi duse în robie de vrăjmașii lor. Iată ce spune profetul:

Domnul Dumnezeu a jurat pe sfințenia Lui și a zis: „Iată vin zile pentru voi, când vă vor prinde cu cârligele ... (Amos 4:2)

Un alt jurământ apare în Ezechiel 5:11. Acolo, citim aceste cuvinte:

De aceea, pe viața Mea! - zice Domnul Dumnezeu. Pentru că Mi-ai pângărit Locașul Meu cel Sfânt cu toți idolii și toate urâciunile tale... nu Mă voi îndura. (Ezechiel 5:11)

Când Dumnezeu adaugă un jurământ la o prevestire profetică, ridică acea prevestire la nivelul de certitudine a legământului. Dumnezeu a jurat în legămintele Sale că va duce la împlinire tot ce a spus că va face. Când profeții adaugă un jurământ divin la o prevestire, prin aceasta arată că Dumnezeu este absolut hotărât să împlinească ceea ce spune.

Deși este adevărat că Dumnezeu era ferm hotărât să ducă la îndeplinire prevestirile sub jurământ, totuși, trebuie să realizăm că exista o oarecare libertate de a reacționa la intervențiile contingentelor istorice în unele moduri. De multe ori nu se știe răspunsul la întrebarea „când”; momentul poate fi influențat de reacția oamenilor la auzirea prevestirii. Apoi, destinatarii preciși ai unei astfel de prevestiri adesea rămân un aspect flexibil. În al treilea rând, mijloacele prin care are loc o prevestire adesea rămân nespecificate. În al patrulea rând, în ce măsură va fi împlinită o prevestire rămâne o chestiune neclarificată.

Să privim la jurământul de judecată din Amos 6:8:

Domnul Dumnezeu a jurat pe Sine însuși și Domnul Dumnezeul oștirilor a zis: "Mi-e scârbă de mândria lui Iacov și-i urăsc palatele;

**de aceea voi da în mâna vrăjmașului cetatea cu tot ce este în ea.
"(Amos 6:8)**

Deși anterior Amos lăsase deschisă posibilitatea izbăvirii, în acest moment este limpede că profetul condamnă Samaria la distrugere. Cu toate acestea, este evident că acest jurământ nu răspunde la întrebări de genul „când”? Va avea loc această distrugere curând sau va fi amânată? Cine sau ce grup de oameni vor muri, vor fi exilați sau vor scăpa nu se știe încă. Nu sunt specificate nici mijloacele precise prin care Dumnezeu va distruge cetatea. De fapt, nici magnitudinea distrugerii ce urma să aibă loc nu este încă stabilită. Aceste întrebări rămân să primească răspuns funcție de reacția israeliților. Rugăciunile și pocăința, răzvrătirea și sfidarea puteau face o diferență extraordinară în împlinirea prevestirilor.

Același lucru e valabil și pentru jurămintele divine de binecuvântare. De pildă, în Isaia 62:8, citim acest jurământ făcut celor ce s-au întors din exil:

**Domnul a jurat pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel puternic, zicând:
„Nu voi mai da grâul tău hrană vrăjmașilor tăi, și fiii străinului nu
vor mai bea vinul tău pentru care tu te-ai ostenit.” (Isaia 62:8)**

Din acest pasaj reiese clar că Dumnezeu jură să aducă pe poporul Său înapoi în Țara Promisă, și astfel poporul poate fi sigur că această prevestire se va împlini. Totuși, sunt întrebări care rămân fără răspuns: Când va face Dumnezeu lucrul acesta? Cine are să fie adus înapoi în țară? Prin ce mijloace își va împlini această restaurare? În ce măsură avea să aibă loc această restaurare? În profețiile însoțite de jurăminte, aceste întrebări rămân totdeauna deschise.

Prin urmare, vedem că profeții Vechiului Testament indicau că Dumnezeu avea diverse grade de hotărâre în a îndrepta viitorului într-o direcție sau alta. Unele profeții indică în mod explicit deschiderea lor. Altele sunt implicite în această privință. Unele profeții sunt confirmate prin cuvinte și semne. În fine, alte prevestiri sunt întărite prin jurăminte divine.

Studiind prevestirile profeților Vechiului Testament, este important să nu uităm niciodată legătura dintre prevestiri și intervențiile contingentelor istorice. Dumnezeu are diverse nivele de hotărâre în împlinirea celor spuse de profeți și, vom fi dezavantajați dacă nu ne amintim de aceste nivele de hotărâre.

SCOPUL PREVESTIRILOR

Acum, că am văzut cum au înțeles profeții certitudinea prevestirilor lor, putem să discernem scopurile prevestirilor profetice. De ce rosteau profeții prevestiri? Care era scopul lor? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să analizăm mai întâi perspectivele populare și, apoi, perspectivele corecte asupra scopului prevestirilor.

PERSPECTIVE POPULARE

Să privim mai întâi la o concepție greșită, foarte răspândită despre scopul prevestirilor vechi-testamentare. Dacă există o părere predominantă privind scopul prevestirilor din Vechiul Testament, ea poate fi descrisă prin cuvântul „pronostic”. Știm că atunci când medicii rostesc un prognostic, ne informează despre felul în care o să evolueze o boală sau o afecțiune în viitor. În multe privințe, așa înțeleg mulți creștini profeții. Cred că profeții pur și simplu preziceau viitorul; spuneau dinainte lucrurile ce urmau să vină. Există un sâmbure de adevăr în această opinie. Profeții revelează faptul că în orice moment Dumnezeu este hotărât să meargă pe o cale sau pe alta. Totuși, să nu uităm vreodată că intervențiile contingentelor istorice puteau avea un efect semnificativ asupra modului de împlinire a profețiilor.

Există un pasaj în Biblie ce stă la baza acestor concepte – profeție gen pronostic - și anume Deuteronom 18:20-22. În acest pasaj, Moise arată care este criteriul după care Israel trebuie să determine dacă un profet este adevărat sau fals. Versetul 21 ridică o întrebare pe care Moise o pune în numele izraeliților:

Poate că vei zice în inima ta: „Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?” (Deuteronomul 18: 21)

Versetul 22 dă un răspuns la această întrebare:

Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneala: să n-ai teama de el. (Deuteronomul 18:22).

O neînțelegere foarte răspândită referitoare la acest pasaj sună cam așa: dacă un profet adevărat al Domnului spune ceva, atunci trebuie să se întâmple exact așa cum a spus. Dar pentru a aplica în mod corect testul lui Moise unui profet adevărat, trebuie să ne amintim ce am văzut în această lecție. Trebuie să nu abordăm cuvintele profețiilor într-un mod rigid, ci să luăm în considerare intențiile din spatele prevestirilor profetice. Când vorbeau, profeții nu vroiau întotdeauna să dea impresia că ceea ce prevesteau era absolut sigur. Cuvintele lor arătau, uneori în mod explicit și alte ori implicit, faptul că reacția omului poate influența împlinirea unei prevestiri. Deci, atunci când aplicăm testul lui Moise la profeți, întotdeauna să ne întrebăm nu doar ce a spus explicit profetul, ci și care sunt condițiile implicite potrivite pentru prevestirea lui.

Moise și Israelul știau că acest lucru era adevărat despre profeție. Știau că doar jurămintele divine asigurau gradul de certitudine a unui eveniment viitor. În același timp, știau că vorbele de judecată rostite de profeți, nu erau o sentință definitivă, ci un avertisment cu privire la judecată. Cu excepția cazului în care profeții rosteau un jurământ divin, poporul știa că mesajul acestora nu promitea ci doar oferea binecuvântare. În asemenea cazuri, testul lui Moise trebuia să fie realizat ținându-se cont de intervențiile contingentelor istorice semnificative. Cu alte cuvinte, atât timp cât procesul nu este afectat de o reacție umană semnificativă, testul lui Moise poate fi aplicat cu ușurință. Altfel, trebuia luată în calcul posibilitatea răspunsului lui Dumnezeu. Cei ce

analizează trebuie să-și pună întrebarea: au avut loc cumva intervenții semnificative ale contingentelor istorice? Dacă au avut loc, atunci testul lui Moise trebuie să fie ajustat în mod corespunzător.

PERSPECTIVE CORECTE

Dacă este greșit să considerăm că prognosticul reprezintă scopul principal al profeției, atunci care este scopul principal al prevestirilor profetice? Pe scurt, profeții vorbeau despre viitor în primul rând pentru a-și motiva sau a-și pune ascultătorii în acțiune. Altfel spus, prioritatea profețiilor nu era să-și informeze în primul rând ascultătorii despre viitor ci să-i pună în acțiune pentru a-și forma viitorul.

Pentru înțelegerea acestui aspect al prevestirilor profetice, ne ajută să vedem răspunsul credincioșilor Vechiului Testament. Mai întâi, vom analiza așa numita reacția „Cine știe?” și, apoi, pe cea numită „dublă”. Aceste reacții ale poporului lui Dumnezeu ne vor ajuta să vedem mai limpede scopurile prevestirilor profetice.

Reacția „Cine știe?”

În primul rând ar trebui să ne uităm la reacția „Cine știe?”. Există trei situații în Vechiul Testament, când poporul aude o prevestire profetică și au o reacție care ne-ar putea părea ciudată. În loc să spună, „Ei bine, acum știm ce ne rezervă viitorul”, au spus, „Cine știe?” sau, cum e în ebraică, mi yode'a. (יָדַעְתִּי)

Întâlnim această reacție de tip „Cine știe?” în trei situații demne de remarcat. Mai întâi, atunci când Natan îl confruntă pe David cu privire la adulterul lui cu Batșeba, în 2 Samuel 12:14, prevestește următoarele:

Dar, pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească, săvârșind fapta aceasta, fiul care ți s-a născut va muri. (2 Samuel 12:14)

Natan prevestește că fiul lui David va muri și, după cum știm, așa s-a și întâmplat. Mai târziu, David explică celor de la curte cum a gândit după ce a auzit prevestirea lui Natan, dar înainte de moartea copilului. El spune aceste cuvinte în 2 Samuel 12:22-23:

Când trăia copilul, posteam și plângeam, căci ziceam: „Cine știe dacă nu Se va îndura Domnul de mine și dacă nu va trăi copilul?” Acum, când a murit, pentru ce să mai postesc? (2 Samuel 12:22-23)

În loc să accepte cuvântul profetic ca inevitabil, David s-a întrebat dacă nu cumva prevestirea putea fi înlăturată prin rugăciune și pocăință. Eforturile lui n-au dat rezultat pentru că fiul lui a murit, dar atitudinea lui David este clară. Cât timp copilul a fost în viață, David a nădăjduit, sperând că „Cine știe?”.

În mod asemănător, profetul Iona a spus locuitorilor din Ninive că vine judecata. În Iona 3:4, citim următoarea prevestire:

Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită! (Iona 3:4)

Încă o dată, ne-am fi așteptat ca ninivenii să accepte, pur și simplu, prevestirea profetului ca inevitabilă, dar nu au procedat așa. În schimb, au răspuns la fel ca David. În Iona 3:9, împăratul din Ninive spune:

Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim! (Iona 3:9)

Aceiași reacție la profeție o întâlnim și în a treia situație. În Ioel 2:1-11, profetul anunță o judecată cumplită care urma să vină împotriva Ierusalimului. Totuși, Ioel își îndeamnă ascultătorii să se pocăiască și să postească. Motivul îndemnului la pocăință și post reiese clar din 2:14. Acolo, citim aceste cuvinte:

Cine știe dacă nu Se va întoarce și nu Se va căi? (Ioel 2:14)

Ioel este convins că, atât timp cât prevestirea nu este împlinită, e bine ca poporul să caute iertarea Domnului căci nimeni nu poate ști cum va reacționa Dumnezeu la intervenția contingenței istorice.

Ce ne învață aceste reacții de tip „Cine știe?” despre credincioșii Vechiului Testament? Credincioșii Vechiului Testament nu credeau că prevestirile profetice le pecetluiau sorta. În schimb, considerau întotdeauna că era posibil ca intervenția contingențelor istorice - în special contingența rugăciunii – să aibă un efect semnificativ în modul în care erau împlinite profețiile.

Reacția dublă

Reacția de tip „Cine știe?” ne oferă o înțelegere mai amplă a scopului profeției vechi-testamentare. Profetii așteptau și nădăjduiau o reacție dublă ca urmare a prevestirilor. Pe de-o parte, profetii știau că există o cale să te asiguri de faptul că amenințarea judecării va avea loc sau chiar se va înrăutăți. Calea aceasta este ignorarea avertismentului prevestirii și continuarea răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. În același timp, când profetii anunțau că Dumnezeu era hotărât să trimită una din judecățile legământului asupra poporului Său, își doreau ca izraeliții să se întoarcă la El în nădejdea că judecata va fi înlăturată. Pocăința și încrederea în Iahve reprezenta singura nădejde pentru evitarea judecării lui Dumnezeu. Pe de altă parte, când rosteau oracole de binecuvântări profetii doreau să-și provoace cititorii să reacționeze. Ei știau că răzvrătirea flagrantă împotriva lui Dumnezeu ar putea înlătura binecuvântarea prevestită, înlocuind-o cu judecată dar continuarea unei trăiri în credincioșie ar aduce cu siguranță binecuvântarea făgăduită.

Simplu spus, profetii rosteau prevestirile de judecată sau binecuvântare pentru a-și încuraja ascultătorii să caute să evite judecata și să urgenteze binecuvântarea lui Dumnezeu prin acțiunile întreprinse. Astfel, obiectivul prevestirilor profetice nu era, în principal, acela de a prognostica viitorul, ci de a determina poporul lui Dumnezeu să slujească Domnului.

CONCLUZIE

În această lecție am studiat patru subiecte pe tema scopului prevestirilor. Mai întâi, am analizat suveranitatea divină asupra istoriei, apoi prevestirile și contingentele. În al treilea rând am văzut certitudinea prevestirilor și, în fine, obiectivul acestora. Conceptele pe care le-am analizat în această lecție sunt esențiale pentru înțelegerea profeției Vechiului Testament. Profeții vechi-testamentari nu au încercat să vestească istoria în avans doar pentru ca oamenii să afle dinainte ce avea să se întâmple. Au încercat să determine poporul să caute îndurarea Domnului, pentru a putea evita judecata și a obține binecuvântările Lui. Citind profeția Vechiului Testament, trebuie să fim impulsionați să căutăm binecuvântările lui Dumnezeu și să evităm judecata Lui.